

Ezechiël 37, 1-14 en Mat. 28, 1-10 - 8 april 2012 Pasen, Wehl
ds. Arja Oude Kotte-de Boon

Thema: 'Tot bloei komen'

'Sta op!,
want er is in één bewogen nacht
een nieuwe lente ontloken!
Nu is het iniet meer tevergeefs
te bloeien en te minnen.'
Prachtige woorden zongen we,
die woorden horen bij het verhaal van de Paasmorgen.....

Dat verhaal vertelt
dat de liefste mens der mensen
op een dag zo zwart als de nacht
– die, onbegrijpelijk, later een goede dag werd genoemd -
werd gedood,
omdat de mensen zijn liefde niet verdroegen.
Want: te confronterend, te goed,
te groot was deze liefde om waar te zijn.....
Een zo grote liefde duldden de mensen niet naast zich,
dus moest die mens uit hun midden verdwijnen.
De gedode Liefde in menselijke gestalte
werd begraven en onder stenen bedolven.
Na die dag werd het stil,
de schepping hield haar adem in.
Was het nu afgelopen
met de menslievendheid van de Schepper?
Was alles tevergeefs geweest?
Betekende dit het einde van het verhaal van God en mensen?

Nee, want in dat donkere stenen graf, in het verborgene
ging de Schepper van hemel en aarde door met zijn werk,
zoals het was toen hemel en aarde nog niet waren geschapen
en er alleen duisternis en chaos was.
Uit de gedode Liefde groeide zijn nieuwe schepping,
zoals uit een gezaaide graankorrel een halm groeit,
en uit een dorre bol een schitterende bloem gaat bloeien.
En weer klonk die Stem:
'Er zij licht' en 'Jij mens, kom tot leven'.
'Toen heeft zich in het vroegste licht,
de nieuwe Adam opgericht.'

En alles wat ten dode was gedoemd kwam tot bloei.
Het verhaal gaat.....
dat het vrouwen waren die de Opgestane het eerst ontmoetten,
en zij vertelden wat zij ervaren hadden.
Als een lopend vuurtje ging het rond:
'Hij is niet dood, Hij leeft.....'

Wonderlijke verhalen zijn het.
Je verstand staat er bij stil.
Je moet het dan ook niet willen verklaren,
want het is in woorden niet te vatten.
Alleen beelden kunnen er iets van weergeven.
Beelden als die over verdorde beenderen,
en wedergeboren nieuwe mensen.
Het is een intense vreugde die je vervult als je er iets van ervaart.
als het geluk je ten deel valt er iets van te vermoeden.
Het is het verhaal van God en mensen,
die Hij zo oneindig lief heeft,
dat Hij hen nooit zal laten vallen,
nooit zal loslaten, zelfs niet in de dood.
Neen, probeer het niet verstandelijk te verwoorden,
maar zing erover met volle overgave.

Zoals op die zonnige lentedag twee kinderen zongen.
We waren met onze kleindochters naar de kinderboerderij geweest.
Alle vier hadden we ervan genoten.
Onderweg naar huis zaten ze achterin de auto te zingen.
Afzonderlijk van elkaar zongen ze hun eigen liedje.
De oudste, met haar pure, zuivere stem
zong over de lente en het nieuwe leven:
over de bloemen en de vlinders en de vogels.
'Mooie, gele lentebloemen', zag ze overal om zich heen.
De jongste - iets minder toonvast -
zong over de kleine geitjes, konijntjes en de jonge eendjes in de sloot.
Zo gaven zij uiting aan waar ze van binnen door raken geraakt.
Het klonk zo blij en opgewekt.
Het leek wel Pasen....
Die twee kinderen zongen een geheim uit,
ze begrepen er niets van,
hadden nauwelijks besef van het verloop van de seizoenen,
maar ervoeren het wonder van het nieuwe leven,
gaven zich er helemaal aan over
en kwamen zo zelf tot bloei!

Je zo kunnen overgeven aan het mysterie van Pasen,
niet vragen naar het hoe en wat,
maar je mee laten nemen en opgaan in het geheim
van 'Hem die erbij zal zijn' , altijd en overal,
voor wie zelfs de dood geen belemmering vormt.....
Het doet je in vreugde opbloeien.

Het verhaal van Pasen vertelt
dat het leven van Jezus niet ophield op Golgota.
Hij vertrouwde erop dat zijn Vader Hem
aan de andere kant van het leven zou opvangen,
zoals Hij Hem ook tijdens zijn leven nabij was.
Hij kende immers de verhalen van de oude profeten?!
En Hij had de oude Psalmen meegezongen,
die vertellen over de liefde van de Schepper.
Hij kende het visioen van die vreemde profeet Ezechiël
over doodsbeenderen die weer tot leven komen.
Een onmogelijk verhaal.
'Ezechiël, zullen deze beenderen leven?'.
Wat een vraag!
Wat moest hij zeggen?
Dit ging toch helemaal zijn werkelijkheid te boven?
En hij stamelde: 'Gij weet het.'
En hij zag het voor zich:
wat dood was
waar geen greintje leven meer in zat,
kwam tot leven, stond op
en ging opnieuw op weg naar het land van belofte.
Meer dan 2,5 duizend jaar geleden
heeft dit grootse visioen een heel volk nieuwe kracht gegeven.
De adem van God is nabij,
als de wind die de zeilen van een schip doet bollen
en mensen veilig thuis brengt.
Over de grenzen van tijd en ruimte heen
wil Hij ook ons herscheppen en vullen met nieuwe levensadem.

Jezus, kind van dat volk met die vreemde God,
hield zich vast aan de visioenen
van al die profeten voor hem,
die allemaal een Stem hadden gehoord.
waardoor ze gegrepen werden
en boven zichzelf uit groeiden en bloeiden.

- Hij geloofde in de Schepper God,
die uit aarde mensen scheidt,
en die hen zijn adem in blaast.
Zou de Schepper die Hem het leven had gegeven,
Hem dan ook na dit leven niet opnieuw tot leven wekken?
- Hij kende het visioen van Jesaja over de steppe,
de dorre vlakte van de woestijn,
die tot bloei zou komen en zich eindeloos zou verheugen.
- Hij kende het vergezicht van de ballingen,
die in gevangenschap leefden in het land van de afgoden,
maar die terugkeerden naar het moederland,
Hij vertrouwde met heel zijn wezen
dat de God van zijn voorvaderen,
een God van levenden èn doden is.

Al sloeg ook bij Hem soms de twijfel toe:
'Mijn God, waarom heb U mij verlaten?' had Hij gebeden.
Maar Hij hield vol,
Hij ging de weg die hij gekozen had tot het bittere einde,
Hij kon niet anders,
omdat Hij, net als zijn Vader, de mensen oneindig lief had.
Hij geloofde: 'Als ik val, dan val ik in de hand van mijn Schepper'
Zo kon Hij tenslotte zeggen:
'Het is volbracht, in uw handen beveel ik mijn Geest'.

Het verhaal gaat dat toen Jezus de geest terug gaf aan de Schepper,
het voorhangsel van de tempel scheurde,
de graven open sprongen en de doden te voorschijn kwamen,
klaar om naar Jeruzalem op te gaan,
zoals ook de herborenen bij Ezechiël richting Beloofde Land gingen,
de stad van de vrede.
Onmogelijke visioenen zijn het..
Niemand die dat kan bedenken.
In geen mensenhart is het opgekomen.

De Stem die tot leven wekt is de stem van Eén
die zich niet heeft neergelegd bij dood en ondergang
Het is de stem van één
die niet wil dat zijn mensen ten dode opgeschreven zijn,
dat zij belanden in het niets.
Dat wil Hij niet.
Het is de Stem van Hem
die zich niet alleen bekommert om levenden

maar ook om doden,
die alles ervoor over heeft dat de mens niet ten onder gaat
in de chaos van voor de schepping .
Zijn hartekind, de liefste der mensen,
wiens leven bedolven was onder stenen,
komt tevoorschijn en is als nieuw.
Als de nieuwe Adam treedt hij naar voren,
en zijn stem klinkt: Vrees niet!
Sta op, Ik ga jullie voor
en Ik ben met jullie, alle dagen, tot aan de voltooiing van deze wereld. '

Nee, 't is niet voorbij,
zijn leven onder ons, zijn liefde die Hij gaf.
Zo zuiver was zijn hart, zo grenzeloos goed, volmaakt,
dat alle duisternis en dood door Hem zijn aangerakt en overwonnen....
Wie leven in duisternis en doodsheid,
levenden en doden,
zullen opstaan en leven,
de moedeloosheid, hopeloosheid, uitzichtloosheid voorbij.

Zo gaat het verhaal,
het verhaal van God en mensen.
En wie het verstaat en gelooft is nooit meer alleen.
Ja, leven zullen we,
lachen door onze tranen heen,
opstaan en verder gaan,
ook als er geen weg lijkt te zijn.....
want Hij, de Opgestane, gaat ons voor.
Gods toekomst tegemoet.

Een hand zal ons wenken,
een Stem zal ons roepen.
En wij zullen horen,
en wij zullen opstaan
en lachen en juichen en leven.

Amen.